

Arrest

nr. 241 393 van 24 september 2020
in de zaak RvV X

In zake: X
Alias X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. CHYLA
Léon Stynenstraat 75C
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 21 september 2020 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 september 2020 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 september 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2020 om 15u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CHYLA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, wordt bij vonnis van de correctionele rechtbank te Turnhout van 17 februari 2020 veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden waarvan zeven maanden met uitstel voor drie jaar, wegens deelname aan bendevoorming - het plegen van misdaden andere dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld en wegens gewone diefstal en bedrieglijke verberging van roerende zaken.

In juli 2020 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis. Verzoeker is in het bezit van een Duitse verblijfskaart.

Op 30 juli 2020 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 9 september 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: M.

Voornaam: H.

Geboortedatum: (...)1989

Geboorteplaats: H., N.

Nationaliteit: Servië

Gekend in de gevangenis als zijnde : S. H., geboren op (...)1989 te Herne, Duitsland, onderdaan van Joegoslavië

ALIAS: S.H., geboren op (...)1989, onderdaan van Servië; S. H., geboren te Herne op (...)1989, onderdaan van Servië en Montenegro.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt diefstal, aan bendevoorming-plegen van misdaden andere dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld-deelname en aan bedrieglijke verberging-roerende zaken, feiten waarvoor hij op 17.02.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden waarvan 7 maand met uitstel 3 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan bendevoorming-plegen van misdaden andere dan deze waarop doorstraf of dwangarbeid is gesteld-deelname, feiten waarvoor hij op 17.02.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De pertinente gevaren van een dergelijke attitude, kunnen hic en nunc slechts door de hechtenis worden ondervangen temeer een gebeurlijke invrijheidstelling, het voorhanden zijnde gevaar voor recidive geenszins uitsluit. Betrokkene laat zich kennelijk omwille van het lucratieve geldgewin gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstig normoverschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden is er dan ook een reëel recidivegevaar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 24.07.2020 in België te verblijven (zie vragenlijst "recht om gehoord te worden" dd. 30.07.2020).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt diefstal, aan bendevorming-plegen van misdaden andere dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld-deelname en aan bedrieglijke verbergings-roerende zaken, feiten waarvoor hij op 17.02.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden waarvan 7 maand met uitstel 3 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan bendevorming-plegen van misdaden andere dan deze waarop doorstraf of dwangarbeid is gesteld-deelname, feiten waarvoor hij op 17.02.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De pertinente gevaren van een dergelijke attitude, kunnen hic en nunc slechts door de hechtenis worden ondervangen temeer een gebeurlijke invrijheidstelling, het voorhanden zijnde gevaar voor recidive geenszins uitsluit. Betrokkene laat zich kennelijk omwille van het lucratieve geldgevin gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstig normoverschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden is er dan ook een reëel recidivegevaar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "recht om gehoord te worden", ingevuld op 30.07.2020, in België te verblijven sinds 24.07.2020, in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten (paspoort + verblijfsvergunning voor Duitsland) en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Verder verklaart hij dat hij geen duurzame relatie, familie en/of minderjarige kinderen in België heeft en dat hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij een verblijfsvergunning heeft voor Duitsland waar hij woont en werkt. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij virtueel bezoek ontvangt van zijn echtgenote, D. D.. Zijn echtgenote blijkt op het moment van dit schrijven geen recht op verblijf te hebben in het Rijk. Indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de partner geen verblijfsrecht heeft in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van haar gescheiden te worden. Zijn partner zal bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Er is bijgevolg geen sprake van een familie en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst of naar Duitsland een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Zo blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 26.02.2010 en op 08.11.2010 internationale bescherming verzocht heeft in België. Na het eerste verzoek zou betrokkene op 22.04.2020 zijn teruggekeerd naar Belgrado (zie administratief dossier dd. 30.08.2010). Het tweede verzoek werd afgewezen op 23.12.2011 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 26.12.2011.

Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en bij de Raad van State. Zijn aanvragen werden echter steeds negatief afgesloten en op datum van 19.10.2012 kreeg betrokkene een bijlage 13 quinquies betekend. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Op 01.06.2012 werd er door betrokkene en zijn gezin een aanvraag tot regularisatie van hun verblijf aangevraagd op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De vraag werd op 11.10.2012 onontvankelijk verklaard. Dit werd hen betekend op 22.10.2012. Vervolgens werd de betrokkene

weerhouden (onder aanhoudingsmandaat) op 13.11.2013 in de gevangenis van Turnhout inzake diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, bendevorming-deelname. Naar aanleiding hiervan werd hij op 30.09.2013 gepatriëerd met bestemming Kroatië en een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt diefstal, aan bendevorming-plegen van misdaden andere dan deze waarop doodstraf of dwangarbeid is gesteld-deelname en aan bedrieglijke verbergings-roerende zaken, feiten waarvoor hij op 17.02.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden waarvan 7 maand met uitstel 3 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan bendevorming-plegen van misdaden andere dan deze waarop doorstraf of dwangarbeid is gesteld-deelname, feiten waarvoor hij op 17.02.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

De pertinente gevaren van een dergelijke attitude, kunnen hic en nunc slechts door de hechtenis worden ondervangen temeer een gebeurlijke invrijheidstelling, het voorhanden zijnde gevaar voor recidive geenszins uitsluit. Betrokkene laat zich kennelijk omwille van het lucratieve geldgewin gemakkelijk en gewillig verleiden tot ernstig normoverschrijdend gedrag. In de gegeven omstandigheden is er dan ook een reëel recidivegevaar.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 24.07.2020 in België te verblijven (zie vragenlijst "recht om gehoord te worden" dd. 30.07.2020).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "recht om gehoord te worden", ingevuld op 30.07.2020, dat hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij een verblijfsvergunning heeft voor Duitsland waar hij woont en werkt. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst of naar Duitsland een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Zo blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 26.02.2010 en op 08.11.2010 internationale bescherming verzocht heeft in België. Na het eerste verzoek zou betrokkene op 22.04.2020 zijn teruggekeerd naar Belgrado (zie administratief dossier dd. 30.08.2010). Het tweede verzoek werd afgewezen op 23.12.2011 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 26.12.2011. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en bij de Raad van State. Zijn aanvragen werden echter steeds negatief afgesloten en op datum van 19.10.2012 kreeg betrokkene een bijlage 13 quinquies betekend. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 24.07.2020 in België te verblijven (zie vragenlijst "recht om gehoord te worden" dd. 30.07.2020).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Duitsland.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. W., attaché, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Turnhout en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 11.09.2020 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum."

Op 9 september 2020 wordt aan verzoeker ook een inreisverbod gegeven (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 4 september 2020 verzoeken de Belgische autoriteiten Duitsland om de overname van verzoeker.

Op 22 september 2020 stemmen de Duitse autoriteiten in met het bilateraal terugnameverzoek.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de eerste bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.3.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van gebrek aan belang inzake de bijlage 13septies:

"Verzoeker gaat eraan voorbij dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing enkel een terugkeer naar Duitsland inhoudt. Nu hij in zijn verzoekschrift zich beperkt tot de stelling dat hij wenst terug te

*keren naar Duitsland omdat zijn familie zich daar bevindt, toont hij niet aan wat het belang is bij een schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing.
Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan belang.”*

2.3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging, *in casu* de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Gevraagd naar het belang dat verzoeker nog zou hebben in deze zaak, stelt de raadsvrouw van verzoeker ter zitting dat het akkoord van Duitsland tot terugname van verzoeker dateert van na het indienen van het verzoekschrift, maar dat zij inderdaad van oordeel is dat er om die reden nu geen actueel belang meer is. Zij stelt dat verzoeker inderdaad naar Duitsland wenst te gaan waar zijn familie woont.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen elementen laat gelden die zouden doen blijken van een actueel belang, zodat de Raad van oordeel is dat verzoeker geen actueel belang meer heeft bij de vordering gericht tegen de bijlage 13septies.

De vordering is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft, bij bijlage 13septies.

3. Over de vordering tot schorsing inzake het inreisverbod (bijlage 13sexies) – het uiterst dringend karakter

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in het arrest van 18 oktober 2018, met nummer 141/2018 uitdrukkelijk heeft gesteld dat: *“Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”*

Uit artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een “verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering” een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan indienen binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, kan tevens worden afgeleid dat het urgente karakter van de vordering op directe wijze verbonden wordt aan de imminente tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Het gegeven dat verzoeker van zijn vrijheid is beroofd en zich thans in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet bevindt, heeft echter geen invloed op urgente karakter van de vordering gericht tegen het bestreden inreisverbod, dat van de eerste bestreden akte (de bijlage 13septies) dient te worden onderscheiden.

Ter terechtzitting brengt de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat de onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied na de verwijdering absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst. Tegen voormelde beslissing kan verzoeker een gewoon annulatieberoep indienen waarbij de advocaat verzoeker kan vertegenwoordigen tijdens de procedure, ook al zou hij inmiddels overgedragen zijn aan Duitsland.

Dienvolgens moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen in zoverre ze is gericht tegen het inreisverbod, nu dienaangaande niet aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend twintig door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET